

Satamassa...

Lauri Vuorinen

Se fiilis kun käveli maihin uudessa satamassa. Koko matkan oli aikaisemmin käyneet kehuneet paikkoja, tyttöjä, juomia, kaikkea. Kertooneet mitä pitää tehdä, varoa ja elää ja olla. Niinko Grönin Emppu, kehu, perkele, koko matkan Jenkeistä Amuay Bayhin jotain Bananas fritas, paistettuja banaaneja! Hei haloo, ihan muut ostokset oli kaksikymppisellä mielessä, ja ne banaanit olivat ihan perseestä :)

Sitten kun käveli, khakipaidan hihat käärittynä, puhtaissa dongareissa, kohti taksia, että se oli hyvä fiilis. Aina pitkät housut, ei kukaan mennyt, vasta kuin toisena päivänä, kun ne dongarit oli käytetty, bylsitty tai nyysitty, sortseissa kaupungille. Muina päivinä se ei enää ollut niin tarkkaa. Fyrkat oli jemmattu eri taskuihin ja osa kalsareihin, ettei nyt kaikkea kerralla viedä. Rintataskussa oli tupakat, mulla aina Winstonia, tykkäsin siitä merkistä, samoin kun mulla oli aina Wranglerin dongarit, ei Leetä tai Levistä, maku asia. Eiköhän ne rosvoit tiennyt näitä jemmoja, sukkaa ei ollut koska piti myös saada varpaat, illan mittaan, lankattua, sandaaleissa, tai kusiluistimissa kun liikuttiin, ja lankkipojat ei eroa tehneet.

...Ja kun käveli, maailman nähneiden elkein ekan kaban ovesta sisään, tarkasti tarjonnan ovelta, ainahan se oli pikkasen väsyneen näköistä, mutta parin kolmen viikon reissun jälkeen, vullan tuoretta. Ja sitten tiskille tilaamaan ekat kupit tai oluet, Cervezat tai Cuba Libret, mehän nämä handlattiin, ulkomaan viinat.

Siitähän se lähti, antoisa maissakäynti, tutustuminen muiden maiden kulttuuriin, ihmisiin ja tapoihin. Ja yleensä antoisaahan se oli, kun muisti, että rakastuminen ei todellakaan kannattanut. Kaikki ikäluokkamme merimiehet muistavat kaiken tämän, ja enemmänkin. Ja suosittelen kuuntelemaan CCR Bagan Bay, sellaista rauhallista maissa olo musiikkia :)

Se fiilis kun sitten kävelee, totta kai keinuvin merimiesaskelin, kohti baaritiskiä. Hyvin tietäen, että alan ihmiset punnitsevat tarkasti katseellaan, sekä maksukykyä, että kuntosi. Sekä maksulliset naiset, muutama korttihuijari että muutama kääntäjä, kaikille heille olet kuitenkin vain yksi saalis kaikkien niiden monien joukossa. Mutta mitäpä tämä tieto haittaisi, jokaiselle jotakin ja kaikilta jotain.

Siinä tiskillä on sitten mukava tilata se ensimmäinen olut, kokeneemmat ottavat luonnollisesti tiukkaa. Poosu saattaa hyräillä lempilauluaan "Espanjan neidot ja Espanjan maa, leipää kun pyytää niin persettä saa". Kun saa Moson ojenta-man kaljan ja sitten kääntyy saliin päin ja siemaisee sen ekan huikan. Kyllä oli Ernesti viisas mies, hänhän se totesi, että ei mikään voita oluen ensi puraisua aamulla. No, kello todennäköisesti ei ole aamu, mutta ensimmäinen maakalja puraisee kanssa ylevästi. Varsinkin jos laivalla on tiukat ransuunit tai viinakielto.

Siinä sitä sitten seisoo nojailien tiskiin, huurteinen pullo kädessä ja katselee, punnitsee mielessään ja on todella kovaa kansainvälistä seikkailijaa. Saa katella rauhassa ja luoda käsityksen tarjonnasta ja paikasta. Tämä oli sellainen, oikeastaan, elämää suurempi, ja seesteinen hetki. Illan, toden näköisesti, viimeinen sellainen. Tiesi mitä kaikkea oli odotettavissa, loi mielessään mahdollisuuksia suurempia kuvia. Oli hyvä olo.

Tiskiltä sitten siftattiin pöytään, oman laivan jengi yleensä samaan, tai jos oli paljon poppoota, niin täkkärit omaansa ja konejengi omaansa. Siitä, oman pöydän porukan seasta oli sitten hyvä huudella naapuripöytään ja kuunnella sieltä huudeltuja herjoja. Alkuillasta yleensä nämä herjat olivat, johtuen kaikkien erinomaisesta tuulesta, hyvän tahtoisia naljailuja. Myöhemmin saattoi, tulilieden tehtyä tehtävänsä, olla kommentit kärkevämpiä ja johtaa jopa handuesperanton puhumiseen. Mutta siihen on nyt aikaa. Maassa rauha ja kaikilla hyvä tahto.

Tilattiin uusi kierros, jos oli ollut pidempi reissu ja kaikilla oli saldoa, niin pyrittiin siihen, että jokainen maksoi yhden kierroksen, sen jälkeen se oli stailina, että jokainen hoisi kioskinsa ja juomansa. Eipä ne menovedet noissa lämpimissä maissa koskaan kalliita olleet, jos kohta eivät kovin laadukkaita. Tai minä en muista laivatovereiden siemailleen, pikkurilli sojottaen, punaviiniä ja hoke- neen että "nami nami mikä bukee".

Pikku hiljaa alkoi elämä hymyilemään kemiallisesti, sitten, ihan yks kaks, ei yllättäen, muutama ammattinharjoittaja siftaili lähemmäksi, röyhkeimmät suoraan syliin ja kyselivät kansainvälisillä kielillä ja merkeillä mistä kaukaa sitä on

siftaili lähemmäksi, röyhkeimmät suoraan syliin ja kyselivät kansainvälisillä kielillä ja merkeillä mistä kaukaa sitä on tultu. Muistan kerran Meksikossa, siellä Kalifornian lahden rannoilla, tyttö kysyi että minkä maalaisia olemme ja kun joku murahti, että Finlandeso, niin eikös tämä Rosita kailottamaan jotain marineros filipinos! Ja että me olimme loukkaantuneita, vaikka sekaisin olimmekin, niin emme sekamiehitettyjä. Niinko sillä mitään merkitystä olisi ollut, Dollareilla maksoimme, niin filipinokset, norveegut sveegut että finlandeekutkin

Nämä ammattilaiset olivat oppineet, ilmeisesti kokemuksen kautta, että laivanjenginpitää antaa rauhassa ottaa muutamat juomat, sitten voi mennä sekaan. Ja olihan se hienoa, rehevätkö nuorehko nainen sylissä kertoa viereiselle kundille että mitä kaikkea tässä olisi meininki tehdä, samalla antoi käteensä harhailla ja jossain mielessä kulki miete, että ei tällai onnistuisi Es-poossa.

Sitten tuli se hetki, kun koko näkökenttä oli valkoisia hampaita, punaisia huulia, tissivakoa ja tollasta täynnä. Oli tullut aika siirtyä omaan kahdenkeskiseen rauhaan. Joissain oli, kapakan yhteydessä, friiduilla omat kammarinsa, jossain taas samalla kadulla, samassa korttelissa sellainen tuntihotelli, sieltä sai huoneen, kohtuullista korvausta vastaan, määrä ajaksi. Lueskelin kerran aikani kuluksi tollasen tuntihotlan vieraskirjaa, se oli hauskaa luettavaa, paljon julkkiksia oli käynyt siellä, Kong Hakon, Aku Ankka, Ahti Karjalainen ja olihan siellä myös Olavi Virta visiteerannut, kaukana Praca Mayan Florida hotellissa, olikohan se nimeltään Florida, se hotla, ainakin siellä oli Florida Bar ja oli Florida Bazar, se missä An-

nukka Aarnion försti huitas tiskinä toimivan visiirin lasin paskaksi, hänen piti painottaa jotain sanomaansa. Omistaja naureskeli vaan ja sanoi, että joka reissu Kari sen lasin rikkoo ja maksaa huomenna.

Jossain maissa matkustettiin tyttöjen kotiin, esimerkiksi Puolassa sinne johonkin Sopotin suuntaan. Mutta Puolassa ei ollut lämmin kuin ehkä joskus kesällä. Ja, nuoresta miehestä, se oli aika kolkkoa, kun tyttö komensi vanhempansa pois punkasta, keittiön lattialle, että sänkyä tarvittiin ihan muuhun kun nukkumiseen.

Mutta lämpimissä maissa oli nuo kapakankopperot tai tuntihotlat, paitsi Buenaventurassa, Pilotanmäen mörskät. Eivät ne kovin romanttisia paikkoja olleet, mutta ajoivatpahan asiansa. Mikään niistä ei kuitenkaan ollut niin kolkkoa kuin nämä kontinentin punaistenlyhtyjen mestat, niistä ei edes viitsi puhua samaan aikaan. Niissä kapakan omissa kopperoissa oli se mukava puoli, että sieltä oli lyhyt matka hakea lisää juomaa ja noin. Mutta missään ei tarvinnut kuivin suin olla. Kerran tulimme, silloisen suuren rakkauteni kanssa, takaisin salin puolelle, kaikista ikkunoista oli suljettu luukut, ovi oli teljetty ja kaikki olivat ihan kusi sukassa. Näyttivät vaan, että sssh, ihan hiljaa. Kulmille oli ilmestynyt joku sotapoliisien iskuryhmä, parin sellaisen pickupkuormaauton kanssa, lavalla oli teräs häkki, ja sinne häkkiin mättivät iltalomalla olevia solttuja, siinä ei isommin varusmiesten tunteita, eikä oikeuksia, kunnioitettu kun poikia jaettiin lavalle, hikkorikepit vaan viuhui. No saaliinsa saatuaan sotapoliisit poistui-
vat, luukut ja ovet aukenivat ja meno jatkui.

Ja tätä lystiä riitti tasan yhtä pitkään

kuin mitä rahat riittivät, sitten koitti se hetki kun piti kaivaa viimeiset sekiinit ja laskea, että riittävätköhän ne laivalle asti. Useasti löimme pennokset kasaan ja pääsimme takaisin botskille. Yhtä ehtoota köyhempinä ja monta kokemusta rikkaampina. Silloin joskus oli oikeastaan ihan mukava olla nuori ja merimies.